

over, hvad han har været Vidne til i denne Vinter. Det ærede Medlem betegnede — det var vist ved Finanslovens første Behandling — den socialdemokratiske Regering som en Ulykke for vort Land, og partimæssigt kunde jeg godt tænke mig, at han ikke var saa særlig glad over og tilfreds med det Resultat, der er naaet, for det understreger sikkert alligevel ikke rigtig den Udtalelse. Jeg vil snarere antage, at dette Arbejde har bevirket, at det ærede Medlem for Øjeblikket vil betænke sig i allerhøjeste Grad paa at gentage dette Ord.

Det ærede Medlem talte om Kommunevalgene, og jeg tror, at der indenfor de Konservative ligesom er ved at vokse nyt Liv og nyt Mod frem paa Grund af Resultatet af disse Valg. Jeg tror, det er uklogt af dem, medmindre de særlig trænger til at faa en saadan lille Opstrammer, et eller andet, der kan live dem lidt op. Men jeg tror, det er uheldigt valgt, for hvad er der sket ved Kommunevalgene? Der er sket det, at de økonomiske Forhold, som de nu er, har stillet Arbejderstanden saaledes, at den er i allerhøjeste Grad økonomisk trykket, at Arbejderne sidder umaadelig daarligt, elendigt i det, og at de derfor ikke har kunnet betale deres Skatter indenfor den bestemte Tid, og de ærede Medlemmer af Venstre og Højre — om Forladelse, det maa man ikke sige: af det konservative Folkeparti, har jo gjort alt muligt for, at en ganske bestemt Dato skal være afgørende for, om Befolkningen kan stemme ved Valgene eller ej. Mange, mange Arbejdere har jo kun et halvt Hundrede Kroner om Ugen at leve af, og det er i Virkeligheden en Gaade, hvorledes de formaar at friste Tilværelsen for dette Beløb, som jo er et relativt meget ringe Beløb. Med de høje Huslejer og de høje Varepriser i alle Retninger er det i Virkeligheden en fuldkommen Gaade, hvorledes det er dem muligt at friste Tilværelsen nogenlunde for de lave Lønninger, de har i Øjeblikket. Det er mig derfor ogsaa — lad mig sige det i Parentes — en stor Gaade, at der virkelig er Arbejdsgivere her i Landet, der har Mod til at tage en Landskamp, en for det sociale Liv ulykkebringende Kamp paa et saadant Spørgsmaal. Den Omstændighed, at de altsaa i stort Tal har mistet deres Valgret paa Grund af deres usle økonomiske Stilling, er ikke noget godt Grundlag for nyt Haab for de Konservative om at vinde frem. Det er tværtimod forbavsende, at Arbejderpartiet har kunnet hævde sig saa udmærket, som det har, til Trods for at det har mistet Hundreder, ja, Tusinder af Stemmer, og jeg

gør opmærksom paa, at i Købstæderne — nogen samlet Opgørelse over Valget foreligger ikke — er Socialdemokraterne efter en Opgørelse, jeg har set, trods alle disse Sletninger paa Grund af manglende Skattebetaling, gaaet frem med en 10 000 Stemmer. Jeg tror derfor, det er en daarlig Trøst, de Konservative kan hente i disse Valg. Men een Ting er jeg ganske overbevist om, at jo flere store og betydningsfulde Forslag Venstre og de Konservative fejler af Bordet og ikke vil gennemføre, des flere Stemmer vil vi faa ved det kommende Valg, hvad enten det nu kommer før eller senere. Der er ikke noget, de kan sikre Socialdemokratiets Fremgang bedre ved end ved rigtig at bruge Fejekosten til alle de gode Lovforslag, der fremsættes. Intet vil bedre kunne aabne den brede Befolknings Øjne for, hvor den har sine Venner, og hvor den har sine Modstandere, hvor den har dem, den skal støtte, og hvor den har dem, den skal bekæmpe.

Og nu Venstre — hvad har Venstre at gaa ud til Vælgerne med? Sikker intet. Meget lidt i alt Fald. Ja, det samme, som de Konservative altid har haft: saa vidt muligt at bevare den bestaaende Ordning og hindre en ny Ordning. Den Kamp, de Konservative førte mod Venstre, var for det første dikteret af Frygt for, at Venstre, Bønderne, skulde komme op og sidde ved Siden af de fine Konservative; de havde jo mange smukke og velvalgte Udtryk for denne Frygt. Men det var ogsaa Frygt for, at dette Lag, som de Konservatives Tilhængere mente laa under dem, Bondestanden, vilde prøve paa at nivellere, naar det kom til Magten, og Venstre maatte jo trave længe i Ørkenen, inden det lykkedes dem at faa deres politiske Ret og Magt anerkendt. Men hvad er det, der bestemmer Venstres Politik i dette Øjeblik? Er det meget forskelligt fra det, der bestemte de Konservatives Politik i sin Tid? Er det ikke Frygten for Arbejderstanden? Er det ikke ud fra den Tankegang, at hver Krone, hver Øre, Arbejderstanden skal have det bedre, maa ske kan komme til at gaa fra de bedre stillede indenfor Venstre og de Konservative? Det ærede Medlem Hr. Kragh ryster paa Hovedet — jo, hver Gang vi har et Forslag, som koster Penge, som giver til de smaa og tager fra de bedre stillede; er ikke mindst det ærede Medlem Hr. Kragh en stadig Gæst paa denne Talerstol for at fortælle Forsamlingen, at det har vi slet ikke Raad til, vi maa virkelig holde Aldersrentelovens Takster nede, og mange andre